

JEŽIŠOV SLÁVNOSTNÝ VSTUP DO JERUZALEMA

Ježiš išiel popredku a uberal sa do Jeruzalema. Keď sa priblížil k Betfage a Betánii pri hore, ktorá sa volá Olivová, poslal dvoch učeníkov so slovami: „Chodte do dediny, čo je pred vami. Len čo do nej vojdete, nájdete priviazané osliatko, na ktorom nikdy nijaký človek nesedel. Odviažte ho a priveďte! A keby sa vás niekto opýtal: „Prečo ho odväzujete?“, poviete: „Pán ho potrebuje.““ Tí, ktorých poslal, odišli a našli všetko tak, ako im povedal. Keď osliatko odväzovali, povedali im jeho majiteľa: „Prečo odväzujete osliatko?“ Oni povedali: „Pán ho potrebuje.“ Osliatko priviedli k Ježišovi, prehodili cezeň svoje plášte a posadili naň Ježiša. Ako šiel, prestierali na cestu svoje plášte. A keď sa už blížil k úpätiu Olivovej hory, začali celé zástupy učeníkov radostne veľkým hlasom chváliť Boha za všetky zázraky, ktoré videli, a volali: „Požehnaný kráľ, ktorý prichádza v mene Pánovom! Pokoj na nebi a sláva na výsostiach!“ Vtedy mu niektorí farizeji zo zástupu povedali: „Učiteľ, napomeň svojich učeníkov!“ On odvetil: „Hovorím vám: Ak budú oni mlčať, budú kričať kamene.“ (Lk 19, 28-40)

Na ikonách, ktoré zobrazujú Ježišov slávnostný vstup do Jeruzalema, vidíme deti na stromoch, ako lámu palmové ratolesti a spievajú. Prekvapuje nás, že ikonopisci ich maľujú s dospelými tvármi. Tým akoby chceli naznačiť, že deti vítajúce Ježiša majú zrelší úsudok ako farizeji a zákonníci, ktorí nepochopili znamenia čias. Týchto zasa maliari ikon znázorňujú stojacich pred bránami Jeruzalema a snažiacich sa svojimi telami zatarasiť Ježišovi vstup do mesta.

Správa o nedávnej udalosti vzkriesenia Lazára sa rýchlo rozšírila medzi ľuďmi a aj mnohí náboženský vodcovia uverili v Ježiša (Jn 11, 45). To utvrdilo farizejov a zákonníkov v tom, že celú záležitosť treba urýchlene riešiť. „Čo urobíme?“ pýtajú sa (Jn 11, 47) pripúšťajúc: „Tento človek robí mnohé znamenia. Ak ho necháme tak, uveria v neho všetci“ (Jn 11, 48). Ježiša ani nenazvú menom, je pre nich iba „tento“ a už vopred možno tušiť, ako to celé dopadne. Nie je možné nechať žiť niekoho, kto ich nazýva luhármi a vrahmi (Jn 8, 44), kto vyhlasuje, že ich pravým bohom sú peniaze (Jn 2, 16). Toho, kto im povedal, že sú synmi diabla a tak, ako ich otec, aj luhári a vrahovia (Jn 8, 44); že oni, zástupcovia Boha, v skutočnosti Boha nepoznajú (Jn 8, 55), že ako obhajcovia Mojžišovho zákona sú prvými, ktorí ho nezachovávajú, keď ide proti ich záujmom (Jn 7, 19) a že učenie, ktoré predkladajú, nepochádza od Boha, lebo hľadajú iba svoju slávu (Jn 7, 18).

Najvyšším náboženským autoritám stačilo niekoľko okamihov, aby zmanipulovali davy, ktoré – rovnako ako človek každej doby – mali skreslenú predstavu o Mesiášovi. Očakávali víťazného Kráľa, nie pokorného služobníka. A tak sa Kvetná nedeľa rýchlo zmenila vo Veľký piatok.

Udalosti nasledujúcich dní nám poskytnú možnosť vnímať postoje a správanie najrozličnejších postáv. Pre nás vždy bude nebezpečenstvom a pokušením ostať vo vzdialenosti od týchto udalostí. Budeme si dávať pozor, aby sme sa neidentifikovali s postavami pašiového príbehu. „Čo má so mnou spoločné Judáš alebo Peter, ktorí zradili? Či

Pilát alebo rozvášnený dav, primitívne krutí rímski vojaci? Alebo učeníci, ktorí sa robia najprv hrdinami a potom zbabelo zmiznú?“ Preto aj mnohí umelci, ktorí maľovali pašiový príbeh, zobrazovali jeho postavy v oblečení vtedajšej doby, aby tak diváka viac vtiahli do príbehu a umožnili mu lepšie sa s nimi stotožniť.

Jeden muž, ktorý nad tým uvažoval, povedal: „Keď som bol chlapcom, myslel som si, že Ježiš mal jednoducho smolu, že sa narodil do zlej doby a žil medzi ľuďmi, ktorí boli zlí. Nenapadlo mi, že všetky tie intrigy, ktoré sa odohrávali okolo neho, sa odohrávajú všade vo svete – a to neustále. Teraz, keď som dospelý, viem, že náš svet je miestom zla. Miestom, kde sa darí hriechu a ten rozkvitá vo mne, i v tebe, brat.“